

Znak: Fn-2.310.1.2019

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego
Al. IX Wieków Kielc 3
25 – 516 Kielce

Interpretacja indywidualna

Wójt Gminy Łubnice działając na podstawie art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.) oraz art. 1a ust. 1 pkt 2 i art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) w związku z wnioskiem Województwa Świętokrzyskiego z dnia 29 maja 2019 r. (data wpływu 5 czerwca 2019 r.) o wydanie interpretacji indywidualnej prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości dotyczącego infrastruktury pasywnej Sieci Szerokopasmowej Polski Wschodniej będącej własnością oraz w zarządzie przymusowym Województwa Świętokrzyskiego, Wójt Gminy Łubnice stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy, przedstawione w w/w wniosku – **jest prawidłowe.**

Uzasadnienie

W dniu 5 czerwca 2019 r. do Urzędu Gminy Łubnice wpłynął wniosek datowany na 29 maja 2019 r. o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podatku od nieruchomości

We wniosku został przedstawiony stan faktyczny.

Województwo Świętokrzyskie jest jednostką samorządu terytorialnego w myśl przepisów ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 512). Województwo Świętokrzyskie jest również czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług. Wnioskodawca jest właścicielem sieci szerokopasmowej realizowanej w ramach projektu „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej – województwo świętokrzyskie.”

Projekt realizowany był w dwóch etapach.

W ramach pierwszej fazy projektu zrealizowany został na terenie województwa świętokrzyskiego obiekt w postaci sieci telekomunikacyjnej. Sieć ta, będąca siecią Internetu szerokopasmowego, obejmuje obszary, gdzie do chwili obecnej dostęp do

stałych i szybkich łączach internetowych był mocno utrudniony lub niemożliwy. Sieć telekomunikacyjna została zrealizowana z udziałem dofinansowania ze środków UE.

W ramach drugiej fazy realizacji projektu, przy pomocy wybudowanej sieci telekomunikacyjnej, zapewniony miał być dostęp szerokopasmowy. Realizacja dostarczania sieci szerokopasmowej miała nastąpić za pośrednictwem lokalnych operatorów telekomunikacyjnych zwanych operatorami sieci dostępowych.

W celu realizacji projektu w 2015 r. została zawarta umowa partnerstwa publiczno-prywatnego, na mocy której operowanie siecią, w tym świadczenie usług z wykorzystaniem sieci telekomunikacyjnej na rzecz operatorów telekomunikacyjnych, zostało powierzone Operatorowi Infrastruktury.

Zgodnie z w/w umową Operator Infrastruktury dzierżawi sieć od Województwa. W zamian za dzierżawę obowiązany jest do zapłaty czynszu dzierżawnego na rzecz Województwa z jednoczesnym prawem do pobierania pożytków z dzierżawionej sieci tj. z przychodów z działalności gospodarczej wykonywanej przy wykorzystaniu tejże sieci.

W związku z nieregulowaniem czynszu dzierżawnego, Województwo rozwiązało umowę z Operatorem Infrastruktury. Operator, pomimo zgodnego z umową jej rozwiązania nie uznał tego faktu i nie zwrócił w wyznaczonym terminie przedmiotu dzierżawy właścicielowi. W konsekwencji Województwo złożyło do sądu pozew o zwrot sieci z jednoczesnym wnioskiem o zabezpieczenie roszczenia poprzez ustanowienie na czas trwania postępowania sądowego zarządu przymusowego nad siecią i wyznaczenie jako zarządcy Województwa Świętokrzyskiego.

W dniu 4 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Kielcach wydał postanowienie, w którym do czasu prawomocnego zakończenia postępowania ustanowił zarząd przymusowy nad przedmiotową siecią i jako zarządcę przymusowego wskazał Województwo Świętokrzyskie. Zgodnie z postanowieniem sądu koszty zarządu obciążają powoda tj. Województwo Świętokrzyskie z prawem do regresu względem pozwanego tj. Operatora Infrastruktury.

Obecnie Województwo Świętokrzyskie jest właścicielem sieci i jednocześnie zarządcą przymusowym nad siecią.

Województwo Świętokrzyskie wykonuje działalność w zakresie telekomunikacji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci usług telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U z 2017 r. poz. 2062 z późn. zm.) na podstawie Uchwały nr XLII/763/10 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 25 października 2010 r. Ponadto Województwo Świętokrzyskie uzyskało wpis Prezesa UKE do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji.

Województwo posiada interpretację indywidualną wydaną m.in. przez Wójta Gminy Łubnice oraz przez 77 Wójtów oraz Burmistrzów innych gmin w województwie świętokrzyskim, w których potwierdzone zostało stanowisko, iż na Województwie Świętokrzyskim nie ciąży obowiązek podatkowy podatku

od nieruchomości i tym samym brak jest obowiązku składania deklaracji w tym podatku.

Obecnie z związku ze wskazanym wyżej postanowieniem zmianie uległ stan faktyczny w tym zakresie i zasadne, w ocenie Wnioskodawcy, jest ponowne uzyskanie interpretacji.

W związku z powyższym Województwo Świętokrzyskie sformułowało pytanie, czy prowadzenie w/w działalności w zakresie telekomunikacji polegającej na dostarczaniu infrastruktury telekomunikacyjnej oraz usług korzystania z sieci telekomunikacyjnej na rzecz operatorów telekomunikacyjnych w ramach realizacji projektu „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej – Województwo Świętokrzyskie, stanowiącej zadanie własne o charakterze użyteczności publicznej przez Województwo będące jednocześnie właścicielem sieci, jak i zarządcą przymusowym tej sieci, powoduje po stronie Wnioskodawcy powstanie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości od budowli zrealizowanej w ramach projektu, a w konsekwencji obowiązku składania deklaracji na podatek od nieruchomości i opłacania tego podatku.

Zdaniem Wnioskodawcy, w tak opisanym stanie faktycznym, na Województwie Świętokrzyskim, jako właściciela oraz zarządcy przymusowym sieci, nie ciąży obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości od budowli wchodzących w skład Sieci Szerokopasmowej. Tym samym brak jest podstaw do składania deklaracji na podatek od nieruchomości z tego tytułu i opłacanie tego podatku przez Województwo Świętokrzyskie.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za prawidłowe.

Zgodnie z ustawą o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 r. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych definiują pojęcie budowli. Stosowna definicja zawarta jest w art. 1a ust. 1 pkt 2 powyższej ustawy. Zgodnie z nią pod pojęciem budowli należy rozumieć „*obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem*”.

Od dnia 17 lipca 2010 r. przewody (kable) wszelkiego rodzaju – aczkolwiek dotyczy to przede wszystkim sieci telekomunikacyjnych – nie stanowią budowli, ani części budowli (kanalizacji kablowej) w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Wartość przewodów nie podlega zatem uwzględnieniu w podstawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Tą właśnie nowelizacją zmieniono definicję budowli zawartą w prawie budowlanym oraz wprowadzono do tej ustawy pojęcie obiektu liniowego. Zgodnie ze zmienioną definicją budowli – taką jest również obiekt liniowy. Przepis art. 3 pkt 3a Prawa budowlanego definiuje zaś obiekt liniowy jako obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Wyraźnie zatem zastrzega się, że budowlą jest tylko kanalizacja kablowa, zaś same przewody (kable) znajdujące się w niej nie stanowią ani obiektu budowlanego, ani części takiego obiektu ani urządzenia budowlanego.

Powyższa nowelizacja rzutuje także na definicję „budowli” zawartą w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Z uwagi na odsyłanie przez tę ustawę do przepisów prawa budowlanego należy konsekwentnie uznać, że kable (przewody) znajdujące się w kanalizacji kablowej nie są obiektem budowlanym ani częścią obiektu budowlanego a więc nie stanowią budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Ustawodawca zastrzega również, że takie kable nie stanowią „urządzenia budowlanego”. Także zatem poprzez ewentualną próbę uznania ich za urządzenie budowlane (związane z kanalizacją kablową) nie można potraktować ich jako budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Tym samym – od dnia 17 lipca 2010 r. przewody (kable) wszelkiego rodzaju – wprawdzie dotyczy to przede wszystkim sieci telekomunikacyjnych – nie stanowią budowli, ani części budowli (kanalizacji kablowej) w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Wartość przewodów nie podlega zatem uwzględnieniu w podstawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Dodatkowo zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, do której to odsyłają przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, ustawodawca definiuje działalność gospodarczą jako zorganizowaną działalność zarobkową wykonywaną we własnym imieniu w sposób zorganizowany i ciągły.

Przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych stanowi, że podatkowi od nieruchomości podlegają: grunty, budynki lub ich

części oraz budowie lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Z punktu widzenia wysokości ciężaru ekonomicznego podatku, dużego znaczenia nabiera ustalenie, czy dana nieruchomość lub obiekt budowlany jest związany z działalnością gospodarczą. W przypadku budowli lub ich części ustalenie takie jest szczególnie doniosłe, ponieważ tylko te budowle, które są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej podlegają podatkowi. Działalność Województwa Świętokrzyskiego w zakresie telekomunikacji wykonywana jest zgodnie z ustawą o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych z dnia 7 maja 2010 r. (t.j. dz. U. z 2016 r. poz. 1537 z późn. zm.) na mocy Uchwały nr XLII/763/10 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 25 października 2010 r., które uzyskało wpis do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji niebędącą działalnością gospodarczą,

Działalność prowadzona przez Województwo Świętokrzyskie w zakresie określonym w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1537) przesądza przepis art. 5 tej ustawy, przyjmując w istocie, że działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych wykonywana przez jednostkę samorządu terytorialnego nie jest działalnością gospodarczą.

Odnosząc się do kwestii ustanowienia na rzecz Województwa Świętokrzyskiego zarządu przymusowego przez sąd cywilny, zdaniem organu podatkowego okoliczność ta nie ma dla sprawy większego znaczenia prawnego.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podatnikiem podatku od nieruchomości jest właściciel, posiadacz samoistny, użytkownik wieczysty gruntu oraz w określonych sytuacjach posiadacz nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Zgodnie z powszechnie prezentowanym stanowiskiem między innymi w wyrokach WSA w Białymstoku z 21.06.2017 r. sygn. I SA/Bk 1194/16 oraz NSA z 5.06.2018 r. sygn. II FSK 3769/17 zarządcę nieruchomości ustanowionego w trybie 931 § 2 KPC nie sposób zaliczyć do żadnego z wyżej wymienionych podmiotów. Niewątpliwie zarządca taki nie jest właścicielem. Trudno go również uznać za posiadacza samoistnego. Zgodnie z art. 336 KC posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Według panującego poglądu doktryny, posiadanie występuje przy równoczesnym istnieniu fizycznego elementu władania rzeczą określanego jako *corpus possessionis* oraz psychicznego elementu *animus rem sibi habendi*, rozumianego jako zamiar władania rzeczą dla siebie. Zasadniczo zarząd nieruchomością w toku egzekucji powierzany jest dłużnikowi. Zgodnie jednak z art. 931 § 2 KPC, jeżeli prawidłowe

sprawowanie zarządu tego wymaga, sąd odejmie dłużnikowi zarząd i ustanowi innego zarządcę; to samo dotyczy ustanowionego zarządcy. W myśl art. 935 § 1, 2 i 3 KPC zarządca zajętej nieruchomości obowiązany jest wykonywać czynności potrzebne do prowadzenia prawidłowej gospodarki. Ma on prawo pobierać zamiast dłużnika wszelkie pożytki z nieruchomości, spieniężać je w granicach zwykłego zarządu oraz prowadzić sprawy, które przy wykonywaniu takiego zarządu okażą się potrzebne. W sprawach wynikających z zarządu nieruchomością zarządca może pozywać i być pozywany. Zarządcy wolno zaciągać tylko takie zobowiązania, które mogą być zaspokojone z dochodów z nieruchomości i są gospodarczo uzasadnione. Czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu zarządca może wykonywać tylko za zgodą stron, a w jej braku - za zezwoleniem sądu, który przed wydaniem postanowienia wysłucha wierzyciela, dłużnika i zarządcę, chyba że zwłoka groziłaby szkodą. Z art. 939 § 1 KPC wynika, że zarządca może żądać wynagrodzenia oraz zwrotu wydatków, które w związku z zarządem poniósł z własnych funduszków, które to wynagrodzenie określa sąd. Status zarządcy przymusowego wynikający z przytoczonych przepisów nie daje zatem podstaw do twierdzenia, że spełnione zostają w takim przypadku przesłanki *corpus* i *animus* władania nieruchomością. Czynności zarządcy i sposób ich wykonywania podlegają ocenie z punktu widzenia racjonalnej gospodarki nieruchomością, do której skierowana została egzekucja. Ustawa nakłada na zarządcę obowiązek pokrywania z dochodów z nieruchomości m.in. bieżących należności podatkowych z nieruchomości (art. 940 § 1 pkt 4 KPC). Nie świadczy to jednak o tym, że to zarządca jest posiadaczem samoistnym i podatnikiem podatku od nieruchomości. Przepis art. 940 § 1 KPC reguluje kolejność pokrywania należności obciążających nieruchomość z dochodów uzyskanych z niej przez zarządcę. Pozycja procesowa zarządcy jest zaś ściśle powiązana ze sprawami wynikającymi z zarządem nieruchomością. W innych sprawach dotyczących nieruchomości zdolność procesową posiada nadal jej właściciel.

Na gruncie stanu faktycznego wskazanego we wniosku, przyjęć należy, że jeśli chodzi o pozycję jaką w nim zajmuje Województwo Świętokrzyskie, to doszło tutaj do kumulacji dwóch ról, a więc roli właściciela, będącego również przymusowym zarządcą przedmiotu opodatkowania. W oparciu o wyżej wymienione przepisy wskazać należy, że będąc w każdej z wyżej wymienionych ról Województwo Świętokrzyskie nie jest zobowiązane do uiszczania podatku od nieruchomości.

Nie jest zobowiązane do uiszczania tego podatku jako właściciel, ze względu na powołane wyżej regulacje ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, nie jest również zobowiązane do uiszczania tego podatku, ze względu na ustanowienie na jego rzecz zarządu przymusowego, zatem stanowisko wyrażone we wniosku o wydanie interpretacji podatkowej uznać należy za prawidłowe.

Pouczenie

Wydana interpretacja dotyczy tylko sprawy będącej przedmiotem wniosku (zapytania) podatnika. Inne kwestie, które nie zostały objęte pytaniem nie mogą być – zgodnie z art. 14b § 1 ustawy Ordynacja podatkowa – rozpatrzone.

Na podstawie art. 14b § 3 ustawy Ordynacja podatkowa, składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Organ jest ściśle związany przedstawionym we wniosku stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego). Podatnik ponosi ryzyko związane z ewentualnym błędnym lub nieprecyzyjnym przedstawieniem we wniosku opisu stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego). Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, o ile rzeczywisty stan faktyczny/zdarzenie przyszłe sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego) podanym przez podatnika w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, udzielona odpowiedź traci swą aktualność.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach (ul. Prosta 10, 25-366 Kielce) w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2018 r., poz. 1302) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy), na adres: Wójt Gminy Łubnice, Łubnice 66a, 28-232 Łubnice.

WÓJT GMINY
Grajko
mgr inż. **Aneta Grajko**

.....
WÓJT GMINY LUBNICE